

OCIĘŻYĆ SIĘ (1) *vb pf*

ociężyć się (1), [**ociążyć się**].

praet 3 sg f ociężyła się (1). ◊ [*con 3 sg m* by się ociążył.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. ociężać.

Obarczyć się ciężarem:

[*ociążyć się czym*: A mowá lepák/ tych/ co wiele mówią/ á niepotrzebnie/ y nic pożytecznie: ták ociąży/ ty/ co flucháią/ iákoby fie ieden ociążył/ żeláznymi/ álbo miedziánymi pieniádzmi/ ktore/ máłá cenę maią. *Erazm*Język F6 (*Linde*).]

a. Stać się ciężkim: przen:

Fraza: »ociężyła się [*nad kim*] ręka [*czyja = Boga*]« = *Bóg zaczął karać*: Apráwiem był wyfufón/ iáko zdzbło flomy wgorácołci/ ábowiemem rozumiał wednie y wnocy/ iż fie nádemną ociążyłá ręká twoiá *RejPs* 46.

Formacje współrdzenne cf CIĘŻYĆ.

Cf **OBCIĄŻYĆ SIĘ**

DD